

КИНОЗВЕЗДАТА НА РОПОНКОВО

Нямаше живот в селото. Скучно и неинтересно минаваха дните. Залисани в работа, отрупани в грижи, съсипани от кризата, омърлушени, попарени, селяните на Ропонково се мяркаха по улиците като сенки. Жените, разскубани, кирливи, боси, с нечисти крака, се завираха по къщите като кукумявки, или ходеха на работа из полето, без смях, без песни, без мерак. Мръсни деца скитаха по улиците или се събираха на куп по пепелищата, скучаещи, жалки и мислеха за пакости.

В празничен ден момите и момците се събираха на хора. Нямаха свирец, и момите играеха, като пееха две по две. Песните им бяха тъжни, жалки и глухи.

Слънцето грееше хубаво, полето се зеленееше весело. Реката играеше живо. И пролет, и есен, и зима, и лете тя се грижеше всичко да бъде красиво, чудно, жизнерадостно.

Но в душите владееше скука.

Много години така течеше животът. Вяло, нерадостно, неинтересно.

И отведнаж, случи се нещо необикновено.